

Τριώδιον Κατανυκτικόν

Ἕνα Πνευματικὸ Ταξίδι
πρὸς τὸ Τέλος τοῦ παλαιοῦ
καὶ τὴν Ἀρχὴ τοῦ Νέου

Ἡ καρδιά μας εἶναι τὸ Μυροδοχεῖο,
τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ θραύσουμε ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ μας, Χάριν τῆς Ἀγάπης Του

«Εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὐτῆς;»*
Εἶναι δυνατόν νὰ καπηλευτοῦμε τὴν Χάρη;...

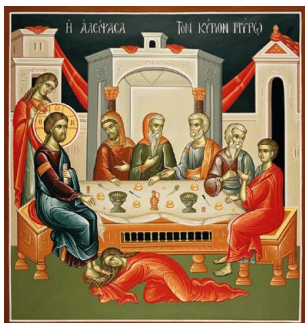
Ἡ Μεγάλη Τετάρτη εἶναι ἀφιερωμένη σὲ δύο ἐκ διαμέτρου ἀντίθετες φυσιογνωμίες, δύο ψυχικὲς καταστάσεις, δύο πράξεις: • μία γυναίκα ἔρχεται νὰ ἀλείψει τὴν κεφαλὴ τοῦ Ἰησοῦ μὲ πανάκριβα μύρα: • κι' ἓνας μαθητῆς, ὁ Ἰούδας, προδίδει τὸν Διδάσκαλο.

Αὐτὲς οἱ δύο πράξεις δὲν εἶναι ἀσύμβατες μεταξύ τους, γιατί ὁ ἴδιος μαθητῆς διαμαρτύρεται γιὰ τὴν ὀλοφάνερη αὐτὴ σπατάλη.

Τὸ γεγονός μᾶς τὸ διηγεῖται τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιο (κς' 6-16):

«Τοῦ Ἰησοῦ γενομένου ἐν Βηθανίᾳ, ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, προσῆλθεν Αὐτῷ γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα βαρυτίμου καὶ κατέχευεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Αὐτοῦ ἀνακειμένου...».

Οἱ Μαθητὲς ἀγανάκτησαν. Γιατί τόση σπατάλη; Αὐτὸ μπορούσε νὰ πωληθεῖ καὶ νὰ δοθοῦν τὰ χρήματα στοὺς φτωχοὺς.

Τοιχογραφία.

Ἰερὸ Ἦσυχαστήριον
Ἁγίου Χριστοφόρου,
Θέρμου Αἰτωλίας (1999).

Ὁ Ἰησοῦς ἀπαντᾷ, ἐπαινώντας τὴν πράξη τῆς γυναίκας: «Τοὺς πτωχοὺς πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε». **Κι'** ἂν ἄλειψε με μύρο τὸ σῶμα μου, τὸ ἔκανε ὡς *προτύπωση τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου*.

Τότε ὁ Ἰούδας ἔφυγε γιὰ νὰ συναντήσῃ τοὺς ἱερεῖς. «**Τί** μοι θέλετε δοῦναι, κἀγὼ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν;». Συμφώνησαν στὰ τριάντα ἀργύρια.

* * *

Ὁ Ἰησοῦς ἐπιδόκιμασε τὴν πράξη τῆς γυναίκας, κατ' ἀρχὰς μὲν, ἐπειδὴ *προτύπωνε τὸν θάνατο καὶ τὸν ἐνταφιασμό Του*, καί, ἐν συν-

εχεία, επειδή ἦταν ἔκφραση μεγάλης ἀγάπης, ἡ ὁποία νόμιμα ἀπευθυνόταν πρὸς Αὐτὸν ποὺ θὰ ἦταν κοντὰ τους γιὰ λίγο μόνο ἀκόμη.

Εμεῖς ὁμως μπορούμε νὰ συμπεράνουμε κάτι γιὰ τὴν δική μας ζωὴ ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ; **Φ**αίνεται πῶς, ναί.

• **Α**φ' ἑνός, ὁ Ἰησοῦς ἐπαινεῖ τὴν σπατάλη τῆς γυναίκας λόγω κάποιων πολὺ συγκεκριμένων συγκυριῶν: σωματικὰ καὶ ὁρατὰ θὰ εἶναι γιὰ πολὺ λίγο ἀκόμη κοντὰ τους, καὶ ἡ ταφὴ Του πλησιάζει.

Τώρα ὁμως ποὺ οἱ συγκυρίες αὐτὲς δὲν ὑφίστανται πιά, τὸ δικό μας καθῆκον εἶναι διαφορετικό. **Χ**ωρὶς νὰ ἔχουμε ἀντίρρηση στὸ νὰ τίθενται ἡ ὁμορφιά καὶ τὰ πλούτη στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ, δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι **τὴν Κεφαλὴ τὴν τιμοῦμε στὸ πρόσωπο τῶν μελῶν τοῦ Σώματός της ποὺ ὑποφέρουν.** **Θ**ὰ ἦταν προσβολὴ πρὸς τὸν Θεὸ νὰ κτίζουμε πολυτελεῖς ἐκκλησίες, ἀφήνοντας τοὺς φτωχοὺς νὰ πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείνα.

• **Α**φ' ἑτέρου, τὸ περιστατικὸ στὴν Βηθανία ἔχει σημασία εὐρύτερη ἀπὸ τὴν προσφορὰ ἑνὸς δοχείου μὲ πολὺτιμο μύρο.

Μποροῦμε νὰ προσφέρουμε πλουσιοπάροχα στὸν Ἰησοῦ, **ἀφιερώνοντάς Του ὄχι μόνο ὑλικά ἀγαθὰ, ἀλλὰ ἀγαθὰ ἄϋλα:** μιὰ ζωὴ προσευχῆς καὶ ἄσκησης, κάποια θυσία ἀκριβὴ μὰ φαινομενικὰ ἄχρηστη.

Ο κόσμος θὰ διαμαρτυρηθεῖ, ὅπως καὶ οἱ Μαθητὲς στὴν Βηθανία: πρὸς τί τόση σπατάλη, τόση ἀπώλεια;... **Μ**ιὰ κανονικὴ ζωὴ ἀφιερωμένη στοὺς ἀνθρώπους δὲν θὰ ἦταν πιὸ χρήσιμη;...

Καί, ὁμως, αὐτὲς οἱ «ἄχρηστες ἀξίες» παραμένουν ἡ *ραχοκοκαλιὰ* κάθε ἀληθινὰ ζωντανῆς πίστεως. **Ε**ὰν τελικὰ ἔχουμε χρέος νὰ στραφοῦμε πρὸς τὴν χειροπιαστὴ ἢ κραυγαλέα ἀπόγνωση τῶν συνανθρώπων μας, ἔχουμε κάθε δικαίωμα, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἑαυτό μας, **νὰ χύσουμε τὸ ἀόρατο μύρο στὴν κεφαλὴ τοῦ Ἰησοῦ, νὰ «χάσουμε» δηλαδὴ (καὶ στὴν πραγματικότητα νὰ κερδίσουμε) τὸ καλύτερο κομμάτι τῆς ζωῆς μας.** **Η** καρδιά μας εἶναι τὸ πρῶτο *μυροδοχεῖο* ποὺ πρέπει νὰ σπάσει μπροστὰ Του καὶ γιὰ χάρι Του.

* * *

Η περίπτωση τοῦ Ἰούδα εἶναι τόσο τρομερὴ καὶ τόσο σκοτεινὴ ποὺ δὲν τολμοῦμε νὰ διεισδύσουμε σὲ αὐτὴν καὶ νὰ τὴν ἐξηγήσουμε.

Ἄς κρατήσουμε ὁμως μιὰ φράση ἀπὸ τὴν Ἀκολουθία τοῦ Νυμφίου τῆς Μεγάλης Τρίτης: «...καπηλεύων ὁ δεινὸς Ἰούδας τὴν φιλόθεον Χάριν...». **Ε**ἶναι δυνατὸν νὰ καπηλευτοῦμε τὴν Χάρι, ἀφοῦ πρῶτα ἔχουμε γεμίσει ἀπὸ αὐτὴν.

Καὶ πόσοι δὲν εἶναι οἱ Χριστιανοὶ ποὺ στὴν διάρκεια τῆς ζωῆς τους ἔχουν πεῖ στὸ κυρίαρχο πάθος τους –τὴν **σάρκα**, τὸ **χρῆμα**, τὸ **ἐγώ**: **«Εἶμαι ἔτοιμος νὰ πουλήσω τὸν Ἰησοῦ... Π**ές μου, τί θὰ μοῦ προσφέρεις κι' ἐγὼ θὰ σοῦ Τὸν παραδώσω...».

□

(*) Lev Gillet, ἑνὸς Μοναχοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, Πασχαλινὴ κατάνυξη, σελ. 72-75, ἐκδόσεις «Ἀκρίτας», 1η ἐκδοση, Ἀθήνα, 2009. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.